

?La hipocresia de l'oponent

Un informe de la Comissió Europea de l'abril de 2019 alertava que a Espanya més de la meitat dels ciutadans consideraven que la justícia al seu país era dolenta, o molt dolenta. La manca d'independència del sistema judicial, en opinió dels ciutadans, situava Espanya fins la quarta posició en els països de l'òrbita europea, només superada per Croàcia, Eslovàquia i Bulgària, on encara en tenen una opinió pitjor. Els exemples que acrediten que això no és només una percepció, sinó una realitat, són nombrosos i des de fa massa temps habituals. Un exemple: la sala segona del Tribunal Suprem va condemnar l'exconseller d'Interior Joaquim Forn a deu anys i mig de presó per un delictes de sedició. Fonamentava la imposició d'una pena tan greu en suposades ordres als Mossos d'Esquadra perquè no impedissin votar l'1-O. Fa poques setmanes, la sentència dictada per l'Audiència Nacional que va absoldre el major dels Mossos d'Esquadra i la cúpula d'Interior, contràriament a allò que va dir el Tribunal Suprem, avala el model policial aplicat, que entén en la línia de la proporcionalitat que demanava el TSJC. Tot i així, fa més de tres anys que el Quim és injustament a presó. Un altre supòsit: el Tribunal Suprem també va condemnar l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell a onze anys de presó pels fets viscuts en seu parlamentària els dies 6 i 7 de setembre i les estratègies que segons aquell tribunal va dur a terme per eludir la suspensió decretada pel Tribunal Constitucional. Pels mateixos fets, exactament, la resta de membres de la Mesa encausats pel TSJC van ser condemnats per un delictes de desobediència a una pena d'inhabilitació.

El president Torra ja fa temps que va dir que la injustícia de la justícia espanyola d'avui era la condemna europea de demà. Té raó. Però quan t'hi deixen arribar, és clar, perquè fonts del mateix Tribunal Constitucional van arribar a admetre l'existència d'una estratègia per intentar bloquejar o frenar la intervenció de la justícia europea en les causes judicials obertes a l'estat espanyol contra dirigents independentistes catalans. No impediran que arribin les resolucions europees, però quan arribin ja serà tard. El ridícul de la justícia espanyola a Europa és evident. La tramitació de les euroordres contra líders independentistes a Bèlgica i Alemanya en són un clar exemple. Però n'hi ha més, perquè els fracassos de la justícia espanyola davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea i el Tribunal Europeu de Drets Humans no són deliris dels independentistes, sinó alertes d'una deriva autoritària davant la qual sorprèn el silenci d'una bona part de la societat espanyola, i també de la catalana.

Posem alguns exemples. El TJUE ja va sentenciar, en el cas Junqueras, que la immunitat d'un europarlamentari s'adquireix en el moment que aquest és proclamat, que no es pot obstaculitzar la voluntat popular amb formalismes. Tot i així, el mateix Tribunal Constitucional espanyol va donar per bona la doctrina del Tribunal Suprem mantenint les ordres de detenció a Espanya de Carles Puigdemont i Toni Comín. I Oriol Junqueras continua a la presó. Segons un estudi del professor titular de Dret Processal a la Universitat de València Ricardo Juan Sánchez, des del 2000 fins al gener de 2020 el TEDH ha condemnat fins a 62 ocasions Espanya per manca d'un judici just. És el cas del judici contra Arnaldo Otegi i altres dirigents abertzales per pertinença a ETA. Però quan va arribar la sentència ja s'havia donat compliment a les pena de sis anys i mig de presó. I no es persegueix només l'independentisme. També es retallen i es vulneren llibertats. Destaca la duríssima sentència del TEDH per la condemna de dos joves acusats d'un delictes d'injúries a la Corona per la crema de fotos del Rei. Va haver de recordar que cremar fotos del Rei no es pot considerar un delictes sinó una forma de llibertat d'expressió. I el cas Valtonyc. O quantes vegades el TJUE ha contradit el Tribunal Suprem en matèria hipotecària i consum.

Fa por una justícia que fa política en comptes de justícia. Ja sigui contra un moviment, l'independentisme, o contra drets i llibertats fonamentals o a favor d'una determinada ideologia o d'uns determinats interessos. També que una bona part de la classe política calli davant aquesta justícia injusta. No es tracta de ser o no independentista, sinó del fet que és la mateixa justícia la que vulnera drets fonamentals. Que sigui contra el teu oponent polític no hauria de ser un

impediment per denunciar-ho. Deia Luther King que una injustícia en qualsevol lloc és una amenaça a la justícia a tot arreu. I aquesta és la magnitud de la tragèdia.

Imatge: Carles Claret.